

*А след първата приказка, цяла във сняг,
иде втората, сънно-сънлива,
която разказва за Огито как
уж заспива, а все не заспива.*

*Ето го тука
в своето креватче.
Сънчо му чука,
той не чува обаче.
(Но такава почти
си картинка и ти,
когато всички
заспали са въщи,
а ти блещиш очички,
караконджо същи!)*

КОПЧЕ ЗА СЪН

Тихо! Искате ли да надникнем в стаята, където е креватчето на малкия Оги? Добре. Ето ни вътре. Лампата е угасена и в тъмното се виждат само една картонена кутия от телевизор, пълна с играчки, и бялата възглавница, в която е потънала главичката на Оги. До него е полегнал и дядо му, тъй като Оги още не е свикнал да заспива сам – плаши го тъмният ъгъл отсреща. Там наистина се крие нещо, само че то никак не е страшно, дори напротив. Но после ще разберем какво е – сега да чуем какво си говорят двамата в тъмното.

- Ще има ли „Миш, Миш“? – пита дядото.
- Няма да има! – казва Оги. – Ще има приказка!
- Приказката утре! – казва дядо му.
- Утре ще си играя!
- Е, тогава вдругиден. Хайде!

Дядото се надвесва над Оги, друска бялата му възглавница и го приспива с думички, които сам си е измислил:

*– Миш, Миш, Миш,
време е да спиш –
целият квартал
вече е заспал:
спинкат стъпалата,*

*спинкат перилата,
асансьорът спинка,
спрял като картинка.*

Но Оги си знае своето:

– Не искам „Миш, Миш“! Искам приказка!

– А „сънливото копче“ държиш ли го?

– Държа го. Ама гушни ме!

– Ето!

Как сладко са се гушнаели двамата!

Оги стиска копчето на пижамката си. То е специално – когато го държи, Оги полесно заспива.

– А може ли да го въртя? – пита той.

– Може, но малко.

– Защо?

– За да не се откъсне, защо! – казва дядо му. – И само по часовниковата стрелка.

– Какво значи? – не разбира Оги. И дядото му показва:

– Значи ето така. Насам.

– А насам не може ли?

– Не.

– Защо?

– Защото времето ще се върне назад, ще стане рано и няма да можеш да заспиш.

– Ама аз не искам да спя!

– То се знае – казва дядо му. – Та за какво да бъде приказката?

– За рибки! – казва Оги съвсем наслука.

– Добре, за рибки – казва дядо му. – Само че трябва да я измисля. Затвори си очичките!

– Затворих ги.

– Без да ги стискаш.

Но какво става? Както всяка вечер, и този път откъм картонената кутия долитат музика, звънтене, гласове – играчките на Оги още не искат да се укротят. Чувайте ги само какво говорят в лявото му ушенце (това, което не е затиснато от възглавницата):

*– Какво правиш бе, Оги, всички тука те чакат!
Вертолетът излита и под пара е влакът!*

*– Оги, пусни ни в кревата –
няма да вдигаме шум!
Тод е приятна играта,
щом се играе наум!*

– *Циркът започва! Циркът започва!
Цирк чуждестрански на българска почва!
Купувай билети, купувай билети –
десет места не са още заети!*

– *Аз съм твоят часовник, макар малко наужкъм,
но си имам махало и виж как го клатушкам:
Тик-так,
тик-так,
часовете във мен
са все за игри,
24 на ден
не ми стигат дори!*

– *Пожарна! Пожарна!
Пътувам за Варна!*

– *Какво, че вече нощ е,
играта няма край!
Недей заспива още!
Играй! Играй! Играй!*

Само че докато играчките пищят и звънтят в кутията, от другия ъгъл на стаята (онзи, тъмния, за който казахме) иде съвсем друг глас. И чудно е, че той шепне съвсем тихо, но Оги все пак го чува, и то с дясното си ушенце (това, което е затиснато от възглавницата). Ето какво му казва тихият глас:

– *Аз съм съня ти,
аз съм съня ти,
но лицето ми ти не познаваш, защото
колкото пъти,
колкото пъти
съм ти идвал на гости, ти спиш във леглото.*

*Но това е шега,
хайде, спи и сега
сред сребърни нишки,
сред танци на мишки,
сред чисти въздишки –
на големите даже
аз пречиствам сърцата,
а какво да се каже
за съня на децата?*

Но докато шепне Сънчо, дядото е намислил приказката си.

– Хайде! – казва той. – Започваме... Имало едно време три рибки. Едната била послушна. И втората била послушна. А третата, и тя също била послушна, само че малко напротив. Майка им ги извикала веднъж и им казала: „Деца, трябва да се пазите много от въдиците!“

– Какво е въдица бе, дядо? – пита Оги в тъмното.

– Ще чуеш – казва дядото. И продължава: – „Въдицата, деца – казала майката на рибките, – е една кука, с която хората ни ловят. Мушват я в един червей и я пускат, вързана за конец, във водата. Ако някоя глупава

рибка лапне червея, хваща се на куката и я издърпват.
Затова, деца мои, като видите червей,

*имайте предвид
старата поука:
ако е извит,
значи е със кука!*

Запомнихте ли?“ И двете рибки една след друга каза-
ли: „Запомних, майчице!“, „Запомних, майчице!“ Само
третата също каза: „Запомних, майчице!“, но после
прибавила на себе си: „Само че малко напротив!“... До-
бре, но един воден червей ги чул и...

– Дядо, има ли водни червей? – пита Оги.

– Има в интереса на приказката – казва дядо му. И
продължава: – Един воден червей значи ги чул и си ка-
зал:

*„Ах, ах, ах,
играта им разбрах,
не ме е вече страх
от рибешки стомах!*

*Вместо в дупка
да се крия,
като кука
ще се вия.*

*Тъй страхът им, че съм с въдица,
ще ме пази нощ и ден –
не разбирам: отде въдят се
толкоз хитрости във мен?“*

И ето, първата рибка се приближила до червея и той,
като я видял, веднага се извил на кука и станал неподви-
жен. Тя го огледала от всички страни и си каза:

*„Имам аз предвид
старата поука –
този е извит,
значи е със кука.“*

И се отдалечила. А червеят почнал да танцува от ра-
дост зад гърба ѝ:

*„Ах, ах, ах,
играта им разбрах,
не ме е вече страх
от рибешки стомах!“*

С втората рибка се случило същото. И тя, като видяла червея, си казала:

*„Този е извит,
значи е със кука.“*

И също отминала. И червеят пак затанцувал:

*„Ах, ах, ах,
играта им разбрах...“*

Но тогава край него минала третата рибка. А тя била тази, дето била послушна, само че... как беше?

– „Малко напротив“! – казва Оги. Той никоя подробност не забравя.

– Да – казва дядото. – Тя видяла извития червей, но си казала:

*„Нямам аз предвид
никаква поука.
Аз съм страшен кит —
я ела ми тук!“*

И отворила една голяма, лакома уста.
Червеят изпищял:

„Имам въдица! Имам въдица!“ – но непослушната рибка го лапнала – ам! – и готово! И така свършила приказката... Хайде сега да спим!